

KELÉNYI BÉLA

Mégis hiába írtam le

Mégis hiába írtam le egy másik lapon, hogy azóta nem történt semmi. Ugyanazok a dolgok történnek egyre többször és egyre gyorsabban, csak nem az óra, perc vagy az eltelt néhány év alatt. Ugyanaz marad a napok rendje: mint egy estig eltartó álom. Az egyik álomban mindig otthon vagyok. Járkálok szobákon keresztül, eloltom vagy felkapcsolom a villanyt, visszarakom a polcokra, amit levettem, elrendezek ezt-azt. Mulatságos elővenni a régi fényképeket. Mindig akad egy új, szokatlan részlet, amit még soha nem láttam. Az egyik képen talán húsz évvel ezelőtt, a másikon a most elmúlt nyáron nézem a badacsonyi hegyről a Balaton szikrázó tükrét. Milyen furcsa, ahogy azóta állnak a mozdulatlan vitorlások a fényben. Van egy fénykép, ahol már útban vagyok hazafelé. (Nem is kép, hanem végtelenített film, örökké tartó utazás a mocskos, másodosztályú üléseken.) A következő képen már otthon nézem az üres vonatsíneket. Ilyenkor mindig arra gondolok, hogy milyen volt az elmenő vonat ablakából visszanézni ide és reménykedni, hátha meglátok valakit az erkélyünkön. Van még egy majdnem elsötétedett esti kép valahol, amit már nem találok meg soha. Az ablakban nincs fény, csak apám cigarettája parázslík, ahogy hallgatja a kivilágított vonatok zaját, kattogását. Azután újra és újra elhal minden, ahogy sorban, egymás után eltűnnek a Balaton felé.